

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
15.07.2026
14/18/1

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ – ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА

Извештај комисије за избор др Јелене Гачић Иванов у звање научни сарадник

На седници Наставно-научног већа Филозофског факултета Универзитета у Београду, одржаној 25. 6. 2026. именовани смо у комисију за избор др Јелене Гачић Иванов у научно звање научни сарадник.

Прегледом материјала који нам је достављен, као и на основу увида у њен научни рад и публикације, Наставно-научном већу Филозофског факултета Универзитета у Београду подносимо овај извештај.

1. ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име и презиме: Јелена Гачић Иванов

Година рођења: 1995.

Радни статус: запослена

Назив институције у којој је запослен: Универзитет у Београду – Филозофски факултет

Претходна запослења: /

Образовање

Основне академске студије: 2014-2018., Одељење за историју уметности, Филозофски факултет, Универзитет у Београду

Одбрањен мастер или магистарски рад: 2019., Одељење за историју уметности, Филозофски факултет, Универзитет у Београду

Одбрањена докторска дисертација: 2026., Одељење за историју уметности, Филозофски факултет, Универзитет у Београду

Постојеће научно звање: /

Научно звање које се тражи: научни сарадник

Датуми избора у стечена научна звања (укључујући и постојеће)
научни сарадник: /

Област науке у којој се тражи звање: хуманистичке науке

Грана науке у којој се тражи звање: историја уметности

Научна дисциплина у којој се тражи звање: историја архитектуре

Назив матичног научног одбора којем се захтев упућује: МНО за историју, археологију и етнологију

Стручна биографија

Јелена Гачић Иванов је рођена 1. децембра 1995. године у Крушевцу. Основне академске студије на Одељењу за историју уметности Филозофског факултета Универзитета у Београду је уписала 2014, а завршила 2018. године (просечна оцена 9,29) под менторством редовног професора, др Александра Кадјевића. Мастер студије је завршила 2019. године код истог ментора. Добитница је Награде Спомен-збирке Павла Бељанског поводом најбољег мастер рада *Послератна архитектура у Крушевцу (1945–2000)*, за школску 2019/2020. годину. Докторске академске студије историје уметности је уписала 2019. године, код ментора проф. др Александра Кадјевића. Докторску дисертацију *Живот и дело архитекте Бранислава Маринковића (1903–1985)* одбранила је 11. маја 2026. године. Рад садржи 644 страна са инкорпорираним примарним и секундарним изворима, 697 илустрација и специјално приређене мапе у прилозима. На тај начин је извршено целовито истраживање стваралаштва архитекте Маринковића, који је еманципаторски допринео развоју српске архитектуре у међуратном и послератном раздобљу. Од јануара 2020. године ангажована је као истраживач приправник, а од септембра 2022. године као истраживач сарадник на матичном Одељењу. Свој научни допринос је остварила 2020. године на пројекту *Српска уметност 20. века: национално и Европа* (бр. 177013), подржаном од стране Министарства просвете, науке и технолошког развоја, а од 2022. године на пројекту *Човек и друштво у време кризе*, који је финансирао Филозофски факултет Универзитета у Београду. Објавила је једну монографску студију, 11 научних радова, четири саопштења са конференција штампаних у изводу и три приказа монографија. Учествовала је на шест научних скупова међународног и националног значаја.

2. ПРЕГЛЕД НАУЧНЕ АКТИВНОСТИ

Током своје научне каријере, Јелена Гачић Иванов је континуирано профилисала основне истраживачке правце и методолошки приступ у области историје архитектуре. У склопу њених научних интересовања, усмерених ка истраживању историјских, развојних, друштвених, типолошких, стилских и феноменолошких аспеката српске архитектуре XX века, издвојила су се три карактеристична истраживачка правца. Први истраживачки правац је особен по тумачењу животног пута и стваралаштва историографски маргинализованих архитеката, те мање познатих сегмената стручне делатности већ афирмисаних аутора. С тим у вези, објављени су научни радови о архитектурама Јованки Јефтановић, Душану Бабићу, Милосаву Митићу, Милутину Јовановићу, Браниславу Маринковићу, Ђорђу Ђорђевићу, као и архитектонској критици Николе Добровића за Храм Светог Саве на београдском Врачару. Други истраживачки правац обухвата проучавање градитељског наслеђа широм Србије и пост-југословенског простора, због расветљавања деценијама непознатих података, указивања на уметничку вредност и подстицања децентрализације служби заштите. Започет је научном монографском студијом *Послератна архитектура у Крушевцу (1945–2000)*, а настављен научним радовима, попут „Црквено градитељство и светосавље на западу Југославије: међуратни храмови Светог Саве у Цељу и Сплиту“. Трећи истраживачки правац је фокусиран на експликацију међуодноса пројектанта и наручиоца, односно како је социо-економски и културни статус власника утицао на визуелни идентитет објекта. Отуд се истиче научни рад о архитектури лесковачке палате индустријалца Милана Поповића Тонкића, која својим фасадним склопом представља изузетак у делатности Мише Мановића, аутора модернистичке провинијенције. Пошто је значајно указивање на сопственика, грађевина је посматрана као материјално сведочанство успона репрезентата грађанске класе и њихових пожељних друштвених образаца демонстрираних кроз архитектуру. Обједињени методолошки приступ је примењен на све истраживачке правце, подразумевајући – сходно специфичностима појединачних тема – инкорпорирање примарних и секундарних извора, теренска истраживања, прикупљање усмених сведочанстава, као и стилску анализу. Такође, спроведени научно-истраживачки оквир је подједнако развијен кроз категоризоване научне радове и докторску дисертацију *Живот и дело архитекте Бранислава Маринковића (1903–1985)*. Наведене активности доприносе успостављању контекстуализације са главним токовима српске, а начелно и југословенске архитектуре новијег доба. Досадашња научна активност Јелене Гачић Иванов је обележена кохерентношћу дефинисаних предмета и методологије истраживања. Овакав приступ пружа заокружену целину историјско-уметничког и социолошког сагледавања локалног и регионалног градитељског наслеђа, чиме се успостављају нова сазнања у историографији новије српске архитектуре.

3. ПРИКАЗ НАЈЗНАЧАЈНИЈИХ РЕЗУЛТАТА

Gačić, J. (2021). „Delatnost arhitekta Dušana Babića i njegova aktivnost u Grupi arhitekata modernog pravca.“ у: А. Kadijević и А. Ilijevski (ur.), *Arhitektura i vizuelne umetnosti u jugoslovenskom kontekstu: 1918–1941.*, Beograd: Filozofski fakultet Univerziteta u Beogradu, Institut za istoriju umetnosti, 164–171. ISBN 978-86-6427-161-5. (M14): За разлику од остала три оснивача Групе архитеката модерног правца, о Бабићу до сада није објављен већи број радова. Разлози због којих је Бабићев опус запостављен су вишеструки: од недостатка личне заоставштине, до расуте и тешко доступне архивске грађе која би употпунила многе нејасноће у вези Бабићевог живота и рада. Због тога овај рад представља изузетно значајан допринос проучавању историје архитектуре двадесетог века на тлу Југославије. Детаљна анализа међуколегијалних односа између оснивача Групе архитеката модерног правца и свих околности које су претходиле и допринеле њиховом удруживању је ванредног квалитета и пружа нови увид у рад Групе, али и животе и каријере њених оснивача. Рад додатно скреће пажњу на значај методичног, педантног и прецизног историографског рада који се не ослања искључиво на претходна истраживања и секундарне изворе, већ се примарно базира на изворима и архивској грађи.

Гачић, Ј. (2021). „Послератна архитектура у Крушевцу (1945–2000)“, Г. Жикић (ур.), Крушевац: Историјски архив Крушевац, 182 страна, 280.128 карактера, ISBN 978-86-80836-36-2. (M43): Ауторка у осам поглавља расветљава до сада готово непознату архитектонску сцену Крушевца током друге половине 20. века и њену продукцију. Методологија је заснована на историографском приступу, те ауторка полази од општих друштвених прилика и услова у којима се архитектонска струка развијала не само у Крушевцу, већ и шире, да би у најобимнијем поглављу посвећеном архитектури типолошки поделила остварења настала у Крушевцу после Другог светског рата и адекватно их анализирали. Детаљно истраживање које је колегиница Гачић спровела и систематизовала у овом рукопису пружа

многе нове информације о послератној архитектури Крушевца, акцентујући нека од до сада потпуно заборављених и историографски необрађених здања, попут Управне зграде *Рубина*, солитера у Синђелићевој улици и стамбене зграде у Бријановој улици. Рукопис одликује неопходна контекстуализација архитектуре уз драгоцену анализу формирања крушевачке архитектонске сцене путем оснивања и плодног рада локалних пројектантских бироа, као и стипендирања студената из Крушевца како би касније градили у свом родном граду. Анализа и валоризација архитектуре Крушевца пружа драгоцен допринос ширем тумачењу новије српске архитектуре. Међутим, ауторка је посебно обратила пажњу и на друштвене факторе који су утицали на развој крушевачке архитектуре. Због тога монографија *Послератна архитектура у Крушевцу (1945-2000)* представља драгоцен извор не само за историчаре архитектуре, већ и за све историографе који се баве културом и друштвеним приликама, јер пружа целовит увид у изградњу Крушевца током друге половине 20. века.

Gačić, J. (2023). „Rešavanje stambene krize u opusu arhitekta Branislava Marinkovića nakon Drugog svetskog rata“, Zbornik Seminara za studije moderne umetnosti Filozofskog fakulteta Univerziteta u Beogradu, 19, 123–135. https://doi.org/10.18485/f_zsmu.2023.19.9. (M24): Научни допринос овог рада, који је настао у оквиру пројекта *Човек и друштво у време кризе* Филозофског факултета Универзитета у Београду 2022. године, представља исцрпно тумачење недовољно афирмисаног послератног стамбеног опуса архитекте Бранислава Маринковића. Поред неизоставног консултовања архивске грађе и релевантне историографске литературе, наратив је употпуњен првокласним примарним извором – материјалом из заоставштине архитекте Маринковића. Примењеном фактографско-дескриптивном анализом су установљене различите стилске парадигме и решења унутрашњих диспозиција станова. Отуд је његово послератно стваралаштво, обележено решавањем актуелне стамбене кризе, хронолошки одељено на два периода – соцреалистички (1945–1950) и ауторске модерне архитектуре (1952–1961). Соцреалистичко раздобље су нотирали велики градски блокови и павиљонска насеља минималног распореда просторија, док се просперитет високе ауторске модерне одразио на демократизацију стамбене архитектуре у целини. Компаративна анализа је допринела контекстуализацији описаних дела са ширим развојним токовима српске архитектуре након 1945. године. Истакнута је еволуција стила архитекте Маринковића, пошто је искуство пројектовања међуратних грађевина успешно прилагодио новом идеолошком, друштвеном и уметничком поретку. Тумачење Маринковићеве делатности након Другог светског рата, испуњене значајним остварењима, показује доследност његовог ауторског приступа карактеристичног по јединственој синтези естетске форме и утилитарних захтева. Сprovedеним методолошким поступком, остварено је ревидирано истраживање овог периода његове пројектантске делатности, који је у историографији фрагментарно поменути или потпуно изостављен.

4. ПОКАЗАТЕЉИ УСПЕХА У НАУЧНОИСТРАЖИВАЧКОМ РАДУ

4.1. Утицајност

Увидом у библиографске алгоритамске базе, цитираност према бази *Google Scholar* износи 3, а *Dimensions* 2. Вредност Хиршовог индекса (h-index) према бази *Google Scholar* износи 1 (проверено 8. јуна 2026). Међутим, након спроведене провере, издваја се 1 валидан и физички верификабилан хетероцитат у категоризованом научном часопису. Додатно, увидом у сопствену научно-библиографску базу истраживача, документована су још 2 хетероцитата у релевантним научним публикацијама, који тренутно нису видљиви на поменути глобалним претраживачима. Одабрани цитати:

Gačić, J. (2021). „Delatnost arhitekta Dušana Babića i njegova aktivnost u Grupi arhitekata modernog pravca“. u: A. Kadijević i A. Ilijevski (ur.), *Arhitektura i vizuelne umetnosti u jugoslovenskom kontekstu: 1918 –1941.*, Beograd: Filozofski fakultet Univerziteta u Beogradu, Institut za istoriju umetnosti, 164–171. ISBN 978-86-6427-161-5.

• Милан Просен, Ар деко у српској архитектури, Завод за заштиту споменика културе града Београда, Факултет примењених уметности, Београд, 2023. (цитат на стр. 73) ISBN 978-86-6100-049-2.

Гачић, Ј. (2021). „Послератна архитектура у Крушевцу (1945–2000)“, Г. Жикић (ур.), Крушевац: Историјски архив Крушевац, 182 стр. ISBN 978-86-80836-36-2.

• Никола Т. Миловановић, Прилог проучавању живота руског архитекте Всеволода Александровича Татаринова, Зборник Матице српске за ликовне уметности, 52, 2024, 207–221. (цитат на стр. 217)

Гачић, Ј. (2019). „Београдски опус архитекте Јованке Јефтановић (1912–1994)“, *Наслеђе*, 20, 161–168.

- Jelena Ivanović Vojvodić, Milena Zindović, Žene u arhitekturi u Srbiji, Tehnika, 4 (75), 2020, 379–388. (цитат на стр. 383)

4.2. Међународна научна сарадња

Јелена Гачић Иванов је током своје професионалне каријере учествовала на више међународних научних конференција и објављивала своје научне резултате у међународним зборницима.

4.3. Руковођење пројектима и потпројектима (радним пакетима): /

4.4. Уређивање научних публикација: /

4.5. Предавања по позиву (осим на конференцијама): /

4.6. Рецензирање пројеката и научних резултата: /

4.7. Образовање научних кадрова:

У оквиру наставно-педагошког ангажмана, Јелена Гачић Иванов је доприносила развоју научног подмлатка и кадра. Током периода од школске 2021/2022. до 2025/2026. године, њена активност је обухватала реализацију наставе и консултација на обавезним предметима „Архитектура од ренесансе до постмодернизма“ и „Архитектура у Србији (крај 17. – почетак 21. века)“, као и на изборном предмету „Архитектура у Србији 1918–1941.“ основних академских студија Одељења за историју уметности Филозофског факултета Универзитета у Београду.

4.8. Награде и признања: /

4.9. Допринос развоју одговарајућег научног правца

Јелена Гачић Иванов се у протеклих осам година успешно бави истраживањем историје архитектуре и током тог периода се профилисала као познавалац новије архитектуре на територији данашње Србије, што је и демонстрирала кроз низ објављених радова. Колегиница Гачић Иванов је самостална ауторка једне монографије, једног поглавља у монографији међународног значаја и једног поглавља у монографији националног значаја. Самостално је објавила пет радова у часописима националног значаја, а два у часописима међународног значаја. Колегиница Гачић Иванов је такође самостално публиковала два рада у зборницима међународних научних скупова.

5. БИБЛИОГРАФИЈА КАНДИДАТА

Монографије, монографске студије, тематски зборници, лексикографске и картографске публикације међународног значаја (M10)

1. Gačić, J. (2021). „Djelatnost arhitekta Dušana Babića i njegova aktivnost u Grupi arhitekata modernog pravca.“ u: A. Kadijević i A. Ilijevski (ur.), *Arhitektura i vizuelne umetnosti u jugoslovenskom kontekstu: 1918–1941.*, Beograd: Filozofski fakultet Univerziteta u Beogradu, Institut za istoriju umetnosti, 164–171. ISBN 978-86-6427-161-5. (M14)

Радови у часописима међународног значаја (M20)

1. Гачић, Ј. (2019). „Преглед опуса архитекте Јованке Јефтановић (1912–1994)“, *Зборник Матице српске за ликовне уметности*, 47, 235–247. (M24)
2. Gačić, J. (2023). „Rešavanje stambene krize u opusu arhitekta Branislava Marinkovića nakon Drugog svetskog rata“, *Zbornik Seminara za studije moderne umetnosti Filozofskog fakulteta Univerziteta u Beogradu*, 19, 123–135. https://doi.org/10.18485/f_zsmu.2023.19.9. (M24)

Зборници међународних научних скупова (M30)

1. Гачић Иванов, Ј. (2023). „Никола Добровић и Храм Светог Саве у Београду“. Међународни научни скуп Никола Добровић: поводом сто двадесет пет година од рођења, Београд, 17–18.

новембар 2022. године, 93–100. у: М. Лојаница, А. Кадијевић и М. Милинковић (ур.), *Никола Добровић: поводом сто двадесет пет година од рођења: зборник радова са међународног научног скупа*, Београд: Српска академија наука и уметности. ISBN 978-86-6184-000-5. (M33)

2. Гачић Иванов, Ј. (2024). „Архитектура палате Поповић Тонкић у Лесковцу“. Саопштење на 20. националној научној конференцији Културно-историјска баштина југа Србије (Лесковац, 11. октобар 2024). (Интегрални текст саопштења је објављен у часопису *Лесковачки зборник*, 64, 2024, у категорији M51).
3. Гачић Иванов, Ј. (2025). „Црквено градитељство и светосавље на западу Југославије: међуратни храмови Светог Саве у Цељу и Сплиту“. Међународна научна конференција Од Раса до Никеје, Ниш, 30. мај 2025. године, 559–576. у: Д. Бојовић и М. Копривица (ур.), *Од Раса до Никеје I: 850 година од рођења Светог Саве и 1700 година од Првог васељенског сабора: Зборник са међународне научне конференције*, Ниш: Међународни центар за православне студије : Центар за црквене студије : Центар за византијско-словенске студије Универзитета у Нишу; Нови Сад: Центар за историјска истраживања Филозофског факултета; Нови Пазар: Историјски архив „Рас“. ISBN 978-86-80136-38-7. (M33)
4. Gačić, J. (2019). „Delatnost arhitekta Dušana Babića u Grupi arhitekata modernog pravca“. Међународна научна конференција Архитектонске установе и удружења, архитектонске групе и часописи у Кралевини SHS/Jugoslaviji (1918–1941), Београд, 12–13. децембар 2019. године, 24. у: А. Кадијевић и А. Илијевски (ур.), *Међународна научна конференција Архитектонске установе и удружења, архитектонске групе и часописи у Кралевини SHS/Jugoslaviji (1918–1941): Zbornik rezimea*, Београд: Филозофски факултет Универзитета у Београду, Институт за историју уметности. ISBN 978-86-6427-141-7. (M34)
5. Гачић Иванов, Ј. (2022). „Никола Добровић и Храм Светог Саве у Београду“. Међународна научна конференција 125 година од рођења архитекте Николе Добровића (1897–2022), Београд, 17–18. новембар 2022. године, 44. у: А. Кадијевић (ур.), *Међународна научна конференција 125 година од рођења архитекте Николе Добровића (1897–2022): Књига сажетака*, Београд: Српска академија наука и уметности, Архитектонски факултет Универзитета у Београду. ISBN 978-86-7924-317-1. (M34)
6. Гачић Иванов, Ј. (2025). „Архитекта Бранислав Маринковић и зеленило“. XIII Међународна научно-стручна конференција Зелени град и градитељско наслеђе, Београд, 10. октобар 2025. године, 60–61. у: Р. Мрљеш (ур.), *XIII Међународна научно-стручна конференција Зелени град и градитељско наслеђе: Књига апстраката*, Завод за заштиту споменика културе града Београда. ISBN 978-86-6100-069-0. (M34)

Радови објављени у тематским зборницима националног значаја, монографије националног значаја, лексикографске јединице у публикацијама националног значаја (M40)

1. Гачић, Ј. (2021). „Послератна архитектура у Крушевцу (1945–2000)“, Г. Жикић (ур.), Крушевац: Историјски архив Крушевац, 182 страна, 280.128 карактера, ISBN 978-86-80836-36-2. (M43)
2. Гачић, Ј. (2021). „Развој стамбене архитектуре у Крушевцу након Другог светског рата.“ у: Д. Бонџић и И. Брборић (ур.), *Жупски зборник: нова истраживања: тематски зборник*, 1. изд., Александровац: Завичајни музеј Жупе, 221–242. ISBN 978-86-86829-30-6. (M45)

Радови у часописима националног значаја (M50)

1. Гачић, Ј. (2020). „О делатности архитекте Милосава Митића у Београду“, *Наслеђе*, 21, 93–103. (M51)
2. Гачић Иванов, Ј. (2023). „Београдски опус архитекте Милутина Јовановића (1930–1941)“, *Архитектура и урбанизам*, 57, 17–25. DOI: 10.5937/a-u0-46432. (M51)
3. Гачић Иванов, Ј. (2024). „Преглед опуса архитекте Ђорђа Ђорђевића (1921–1940)“, *Архитектура и урбанизам*, 59, 5–13. DOI: 10.5937/a-u0-53055. (M51)

- Гачић Иванов, Ј. (2024). „Архитектура палате Поповић Тонкић у Лесковцу“, *Лесковачки зборник*, 64, 293–306. (M51)
- Гачић, Ј. (2019). „Београдски опус архитекте Јованке Јефтановић (1912–1994)“, *Наслеђе*, 20, 161–168. (M52)

**Зборници националних научних скупова,
критичко приређивање извора (M60)**

- Гачић Иванов, Ј. (2024). „Награда за најлепшу фасаду у Београду 1934. године и награђено остварење архитекте Милутина Борисављевића“. Национална научна конференција Награда за најлепшу фасаду у Београду између два светска рата, Београд, 27–28. новембар 2024. године, 12–13. у: А. Кадијевић, А. Илијевски и В. Путник Прица (ур.), Национална научна конференција Награда за најлепшу фасаду у Београду између два светска рата: Зборник резимеа, Филозофски факултет Универзитета у Београду. ISBN 978-86-6427-331.2. (M64)

Докторска дисертација (M70)

- Гачић, Ј. (2026). „Живот и дело архитекте Бранислава Маринковића (1903–1985)“. Ментор: проф. др Александар Кадијевић. Докторске академске студије историје уметности. Филозофски факултет, Универзитет у Београду. (M70)

6. КВАНТИФИКАЦИЈА НАУЧНИХ РЕЗУЛТАТА КАНДИДАТА

Врста резултата	Вредност резултата (Прилог 2)	Укупан број резултата (укупан број резултата који подлежу нормирању)	Укупан број бодова (укупан број бодова након нормирања)
M14	5	1	5
M24	4	2	8
M33	1	2	2
M34	0,5	3	1,5
M43	5	1	5
M45	2	1	2
M51	3	4	12
M52	2	1	2
M64	0,5	1	0,5
M70	6	1	6
УКУПНО		17	44

Поређење са минималним квантитативним условима за избор у тражено научно звање

Диференцијални услов за оцењивани период за избор у научно звање: научно звање	Неопходно	Остваренин ормирани број бодова
Укупно	16	44
Обавезни (1): M11+M12+M13+M14+M21+M22+M23+M24+M31+M41+M42+M43+M44+M51	6	30

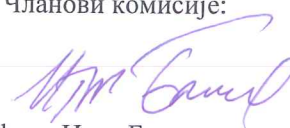
7. ЗАКЉУЧАК И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Након прегледа и анализе материјала који се састоји од научних и стручних радова др Јелене Гачић Иванов и њихове цитираности у стручној и научној литератури, те на темељу вишегодишњег праћења резултата њеног научно-истраживачког и стручног усавршавања, сматрамо да она испуњава све

Законом предвиђене услове да буде изабрана у звање научног сарадника. Наше мишљење је утемељено на следећим релевантним чињеницама: на значајним резултатима кандидата и доприносу развоју научних основа и примени истраживања у области историографије. Из наведених референци, као и библиографије уочљиво је да се кандидаткиња у свом научно-истраживачком раду прилежно посветила историји српске и југословенске архитектуре XX века, у чему је постигла запажене резултате. Фактографски и аналитички вишеструко је обогатила историографско просуђивање тема којима се бавила, а које су често имале пионирски карактер. Имајући у виду значај, допринос и примену резултата научно-истраживачког рада др Јелене Гачић Иванов у развоју историје уметности и архитектуре, као и чињеницу да она испуњава све критеријуме установљене Законом о научноистраживачкој делатности и Правилником о поступку и начину вредновања и квантитативном исказивању научно-истраживачких резултата истраживача Националног савета за научни и технолошки развој, предвиђене услове и критеријуме, Комисија сматра да су се стекли сви неопходни услови да кандидаткиња буде изабрана у звање научни сарадник.

У Београду, 2. 7. 2026.

Чланови комисије:

проф. др Игор Борозан
редовни професор
Универзитет у Београду – Филозофски факултет
Одељење за историју уметности

проф. др Олга Шлехар
редовни професор
Универзитет у Београду – Филозофски факултет
Одељење за историју уметности

др Владана Путник Прица
виши научни сарадник
Универзитет у Београду – Филозофски факултет
Одељење за историју уметности
Институт за историју уметности

проф. др Милан Просен
ванредни професор
Универзитет уметности у Београду – Факултет примењених уметности